

Jordi Pujol i la independència

Un dels majors retrets que s'acostumava a fer a l'ex-president Pujol des del sobiranisme és el de la seva —suposada— tebiesa nacional. Sobretot, no cal dir-ho, per part d'ERC, que durant molt de temps ha pretès ésser l'única formació política amb patent de cors independentista. Un hàbit que els republicans abandonaren després de la seva tan poc profitosa participació en els dos successius governs tripartits: és més possible que sigui criticable que un partit definit com a nacionalista no faci política nacional, però que no la faci un que es denomina independentista...

Paradoxalment, ara han estat molts els que s'han sorprès quan Pujol, que va ésser —recordem-ho— *español del año* ha publicat un editorial ([Del Tribunal Constitucional a la independència Passant pel Québec](#)) al seu bloc on expressa que “*l'alternativa a això [al model homogeneitzador espanyol] ara ja només podria ser la independència*”.

Un editorial del fundador de Convergència, molt raonable i ben fonamentat, on la majoria —prescindint o extrapolant la literalitat de les seves paraules— hi ha volgut veure una mena de proclama independentista. Abans de fer judicis precipitats, segurament tant els que hi estan a favor com els que hi estan en contra farien bé de llegir-lo amb atenció. Si en escriptura —i en la vida en general, de fet— els matisos són importants, ho són encara més en una persona consuetudinàriament moderada i serena com és Pujol.

Si ha fan, comprovaran que si bé és cert que fa una passa més endavant en el seu pensament nacional, una que el situa ben bé a frec dels postulats independentistes, no es decideix, pels motius que sigui, a creuar el Rubicó, a fer —o potser seria més exacte dir *a fer encara*— la passa definitiva vers el sobiranisme. Així, no afirma que l'alternativa és, sinó que “*podria ser la independència*”. Un matis petit, però fonamental. De la mateixa manera, remarca: “*Arribat el cas, gent que mai no hauria somniat de fer-ho, votaria independència*”.

Més que no pas fer una aposta independentista —“*com a única via possible perquè el país no desaparegui*”, segons l'expressió que algú ha gosat afegir a la [Wikipèdia](#)— la seva declaració és més aviat un advertiment. Un advertiment que, no ho negarem pas, es pot convertir fàcilment en premonició o en una profecia, si l'estat espanyol no posa fre al seu actual procés involutiu autonòmic.

Jordi Pujol adverteix que si el govern i les institucions espanyoles no canvien la seva incontestable voluntat “[d']*uniformització lingüística i cultural de signe castellà*” es produirà “*l'ofec de Catalunya*” i, per tant “*el nostre final col·lectiu*”. I entén que, en aquestes condicions, l'única sortida que ens restaria, si ens neguéssim a acceptar la nostra desaparició, fóra la de decantar-nos per la independència.

Malgrat aquesta constatació —no aposta per l'independentisme, ans adverteix que si res no canvia es veurà forçat a combregar-hi— ens faci reconèixer que el seu no és un salt definitiu, és molt important el fet que *gairebé* ho sigui. Potser no és un salt qualitatiu, però n'és un de quantitatiu tan desmesurat, tan gegantesc, que pràcticament ho és.

Es tracta d'una nova mostra —i no pas d'una més, sinó d'una protagonitzada per polític d'una vàlua incontestable— de la realitat on ens han abocat l'integrisme i el despotisme espanyol: a convertir el dret a decidir, potser no pas avui, però amb tota probabilitat demà, en la nostra única possibilitat de supervivència!

Com podríem, encara, seguir creient en quimeres, quan l'estat espanyol —aquesta Espanya autista que ja es proposava desvetllar Joan Maragall fa més de cent anys— no té cap interès en escoltar “la veu d'un fill” que li parla “en llengua no castellana”?

dijous, 27 de gener del mmxi

© Cesc Serrahima 2011

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

